

χαρακτηριστικά τῆς μορφῆς ἡλλοιωμένα δεικνύει τὴν πυγμὴν πρὸς τὰ σινικὰ φρούρια, καθ' ὧν ψιθυρίζει ἀπειλὰς.

Ὁ Πλεμὼν ὄνειροπολεῖ ἀναμφιβόλως. Τί πράττει νῦν; Εἰς ποίας ἐπουρανίους χώρας πλανᾶται κατὰ τὴν σιγμὴν ταύτην ἡ τεθλιμμένη ψυχὴ του; Ἐνίοτε συνταράσσεται ὑπὸ σφοδρᾶς φρικιάσεως. Μήπως παρευρέθη εἰς τοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τελεσθέντας γάμους ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας εἰς Νίκαιαν; Μήπως ἡ αἰφνίδιος αὐτοῦ ἐμφάνισις ἐτάραξε τὸν νοῦν τῆς Λευκῆς, τῆς ἀχαρίστου καὶ ἐπιλήθμονος;

Ἐπιθέτων τὸν δεύτερον ἐπίδεσμον ὁ ἱατρὸς ἀνεγνώρισεν ὅτι ὀλίγον τι πρὸς τ' ἀριστερὰ ἂν ἤθελε παρεκκλίνει ἡ σινικὴ σφαῖρα θὰ διετροπᾶ ἕνα τῶν κόλπων τῆς καρδίας. Ὡστε ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε ἄμεσος· δύναται νὰ μεταφερθῇ ὁ ἀσθενὴς ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐν τούτοις ἐξ ὑπερβολικῆς προφυλάξεως μεταφέρεται προσωρινῶς μόνον μέχρι τῶν στρατώνων τοῦ ἀποβατικῆς σώματος. Ἐκεῖ θὰ νοσηλευθῇ μέχρις ὅτου ἡ κατάστασις του καταστῇ ἡττον ἀκροσφαλῆς.

Δύο ἐβδομάδες παρέρχονται μεταξύ φόβου καὶ ἐλπίδος. Ἐκάστη νέα πρωτὰ ἀνατέλλει ὑπὸ τὸν κρότον τῶν γαλλικῶν τηλεβόλων ἀπαντῶντων εἰς τὰ σινικά. Ἡδὴ ὁ Πλεμὼν ἀνέκτησε τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις καὶ γινώσκει τὴν θέσιν του. Αἱ ἀλγηδόνες τοῦ εἰς τὸ πλευρὸν τραύματος εἶνε ὑπόκωφοι καὶ ἀόριστοι· ἀλλ' αἱ τοῦ τραύματος τοῦ προσώπου εἶνε ἀνυπόφοροι. Δὲν δύναται νὰ λαλήσῃ· ἡ εἰσαγωγή τῆς τροφῆς εἶνε εἰς ἄκρον δύσκολος. Φλογερὰ δίψα βασανίζει τὸν τραυματίαν, ὅστις δὲν ἔχει ἄλλο ὅπως δροσισθῇ εἰμὴ τὸ ὕδωρ τῶν πλωτῶν δεξαμενῶν.

Δις ἐπισκέφθη αὐτὸν ὁ ναύαρχος. Διὰ μέσου τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀδυνῶν ὁ ἀξιωματικὸς ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων τῆς μορφῆς τοῦ ἐνδόξου ναυτικοῦ τὴν πρόδον τῆς καταβιβρωσκούσης αὐτὸν νόσου. Εὐθὺς ὡς ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ ἦχον φωνῆς καὶ ἡ πρώτη του λέξις πρὸς τοὺς συντρόφους του ἦτο:

— Θ' ἀφήσουν λοιπὸν τὸν ναύαρχον ν' ἀποθάνῃ ἐδῶ;

Κανεὶς ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις του ἐπανήλθον. Ἡ νεότης ἐθαυματουργήσεν. Ὁ Πλεμὼν νῦν πληροφορεῖται περὶ πάντων. Δύναται ν' ἀναγνώσῃ τὰς σταλαίνας πρὸς αὐτὸν ἐπιστολάς. Φεῦ! δὲν εἶνε πολυάριθμοι! εἶνε μόνον δύο ἐπιστολαὶ βραχεῖαι καὶ μελαγχολικαὶ τοῦ Κεργόρν, ὅστις ἀγνοεῖ εἰσέτι ὅτι ὁ φίλος του ἐπληγώθη καιριῶς. Ὅμιλεῖ αὐτῷ περὶ τῆς μητρὸς του. Οὐδὲ λέξις ἀναφέρεται ἐν αὐταῖς περὶ τῆς Λευκῆς, περὶ τοῦ γάμου της. Τίς οἶδεν; Ἰσως τὸ συνοικέσιον δὲν ἔλαβε χώραν. Ἐν τούτοις ὁ Φριδερίκος θὰ ὠρκίζετο ὅτι τὸ εἶδεν, ὅτι παρευρέθη εἰς τὴν τελετήν. Τί ἐσημαίνει λοιπὸν ἐκείνη ἡ ἐκ πυρετοῦ παραίσθησις;

Καθόσον ἡ ζωὴ ἀναζωογονεῖται, ἡ ψυχὴ ἀκουσίως πληροῦται ὑπὸ ἀορίστου εὐφροσύνης. Ἡ ζωὴ εἶνε γλυκεῖα ὅπως δὴποτε, ὅταν εἰνέ τις εἰκοσαοκτάετις, καὶ προσδοκᾷ φυσικῶς εὐρὺ καὶ ἐνδοξον στάδιον. Ἀλλ' ἡ ὑπαρξὶς ἄρα γε δὲν ἐφράχθη εἰς εἰς τὸν νέον ἐκείνον; Τί περιμένει ἀκόμη; Βεβαίως δύναται νὰ λάβῃ τὸ παρᾶσημον, ὅπερ κατέκτησε διὰ τοσαύτης θυσίας καὶ τὸ ὅποῖον ὁ λαμπρὸς ἀρχηγὸς του ἀνῆρτησεν ἰδιοχειρῶς ἀνῶθεν τοῦ προσκεφαλαίου του.

Ἀλλ' εἰς ποῖον νὰ τὸ προσφέρῃ πλέον; Ἀπέκειτο εἰς τὴν μητέρα ἢ εἰς τὴν μνηστὴν νὰ τὸ προσαρμόσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἥτις τόσον αἶμα ἔχυσεν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος. Καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει πλέον οὔτε μητέρα οὔτε μνηστὴν. Ἡ δευτέρα ἀπηρνήθη τὸν ὄρκον της. Λησμονεῖ, εὐρισκομένη εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου, ὅτι ὠρκίσθη ἔρωτα αἰώνιον.

Ἀδιάφορον. Τὸ αἶμα καταπραῦνθὲν κάμνει ὥστε νὰ κυκλοφορῇ ἡ ἐλπίς εἰς τὰς φλέβας τοῦ τραυματίου. Ἡδὴ ἀρχεται ἡ ἀνάρρωσις. Ἐπανήλθεν αὐτὴς εἰς τὸ στοιχεῖόν του. Εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ὀπιταγωγοῦ, ὅπερ θὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς Γαλλίαν εὐθὺς ὡς καταστῇ ἱκανὸς νὰ ὑποστῇ τὸν διάπλουν.

Εἰς Γαλλίαν! Καὶ τί θὰ κάμῃ ἐκεῖ πέραν; ν' ἀνανεώσῃ τὸ μαρτύριόν του; νὰ βυθισθῇ πάλιν εἰς δάκρυα τὸ πένθος του. Ὡ πατρίς! πόσον μέγα εἶνε τὸ γόητρόν σου! Γλυκὺ ὄνομα τῆς γῆς ἐνθα τις ἐγεννήθη, ἀγνὴ ἀνάμνησις τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους ἐφ' οὗ τὸ πρῶτον ἐπάτησαν οἱ πόδες του, εἴθε αἱ ἰσχυρότεροι πασῶν τῶν μυστηριωδῶν μαγικῶν. Σεῖς ἐπιζήτει καὶ ἀφοῦ τὰ πάντα ἀποθάνωσι διὰ τὴν ἀέλπιδα καρδίαν.

Δι' ὅμων ἐξηγοῦνται αἱ ὕψισται ἀφοσιώσεις, αἱ ἱεραὶ θυσίαι. Πόσον πολὺ σὲ ἠγάπων, ὦ Γαλλία! πόσον πολὺ σὲ ἐθνησκον ἄσημα εἰς τὰ ἱερὰ τῆς Σινικῆς, τῆς ὁποίας τὰ τέκνα ὅσον μακρὰν καὶ ἂν εὐρίσκωνται θέλουν νὰ αἰσθάνωνται μετὰ θάνατον τὸ βάρος τῆς πατρικῆς γῆς ἐπὶ τῶν φερέτρων των.

Ὁ Φριδερίκος ἀνελογίζετο τὴν Γαλλίαν. Αἱ ὥραι νῦν ἐφαίνοντο αὐτῷ βραδεῖαι. Ἡ εἰρήνη μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ συνομολογηθῇ. Ἡ διπλωματία ἀνελάμβανεν εἰς χεῖρας της τὰς ἀκρας τοῦ γορδίου δεσμοῦ, τοῦ διακοπέντος ὑπὸ τοῦ τηλεβόλου· ἔμελλε νὰ τὰς ἀναμίξῃ ἄρα γε ἐκ νέου χάριν ραδιουργίας;

Τὸ σφρίγγος του βαθμηδὸν ἐζωογονεῖτο. Τὸ εἰς τὸ πλευρὸν τραῦμά του, μολονότι ἦτο σοβαρώτατον, δὲν εἶχε βλάψῃ κανὲν ὄργανον. Μόνον οἱ μῦς εἶχον βλαφθῇ. Τὸ τραῦμα τοῦ προσώπου κατ' ἀρχὰς εἶχε παραμορφώσει αὐτόν, διατράξαν τὴν ἀρμονίαν τῶν γραμμῶν, τῆς ὠραίας ὠχρᾶς μορφῆς του. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἐπούλωσις, ἀπέμενεν ἀνεξάλειπτος οὐλή, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους τῆς ἀριστερᾶς παρεῖας, μέχρι τῆς γωνίας τῶν χειλέων, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν παρεῖαν ἐφαίνετο τὸ ἔλκος ἐτέρας πληγῆς. Ἐκ θαύμα-

τος ἔμεινεν ἀβλαβὴς ὁ οὐρανίσκος, τῆς σφαίρας διελθούσης μεταξύ τοῦ διαχωρίσματος τῶν ὀδόντων.

Ὡστε τὰ χαρακτηριστικὰ διετήρουν ἐν κατατομῇ πᾶσαν αὐτὴν τὴν εὐγενῆ καυστικότητα. Μόνον κατὰ πρόσωπον βλέπων τις τὸν ἀξιωματικὸν διέκρινε τὴν διὰ παντὸς ἐνδοξον σφραγίδα τῆς πολεμικῆς του ἀνδρείας. Πλὴν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ μύσταξ καὶ τὸ γένειον ἀπέκρυπτον ἐν μέρει τὸν αὐλακα τῆς πληγῆς, αὐτὴ ἀφ' ἐτέρου συνετέλει οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐξαρσιν τοῦ σχεδὸν ὑπερανθρώπου μένου τῆς ἡρωικῆς μορφῆς του.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀ κατὶ πάλιν ἐδῶ, φίλε μου; ! ... Καὶ τόσον ὀγρήγορα! παρησία καὶ ἡσύχως εἶπεν ὑποδεχομένη αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα Σεργιέβνα. Ἀλλὰ τί τρέχει λοιπόν; Σὺ ἔχεις χάσει τὴν ὄψιν σου! Τί ἐπαθες; προσέθετο παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ συμπαθείας.

— Λιουδμήλα, ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ χρήματά μου; ἠρώτησεν οὗτος προβαίνων ἀπ' εὐθείας εἰς ἔργον, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν πυρετώδη ταραχὴν του.

— Ποῖα χρήματα, φίλε μου; ἀντηρώτησεν αὐτὴ, οὐδὲ κατὰ ἰώτα μεταβάλλουσα τὸ ἥσυχον κατ' εἰλικρινὲς ὕφος της.

— Ἐλα τώρα, ἄφισε αὐτὰ τὰ ἀστεῖα; ἐπρόφερεν οὗτος προσπάθων διὰ τῆς βίας νὰ μειδιάσῃ· ἔκαμες τὸ ἀστεῖον, φθάνει πεῖσά! δὲν ἔχω καιρόν...

— Ἀλλὰ διὰ ποῖα χρήματα λέγεις; ἐγὼ δὲν σ' ἐννοῶ.

— Διὰ τὰ ἰδικά μου ... δι' ἐκεῖνα ποῦ ἦσαν εἰς τὸν σάκκον, ἐσαφήνισεν ὁ Βελτίστσεφ, οὐτινος ὁ φόβος, ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀνησυχία ἠῤῥανεν ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν.

— Καὶ καλὰ, μήπως μέσα εἰς τὸν σάκκον ἦσαν χρήματα, μετ' ἀδόλου ἀφελείας ἐξηκολούθησεν αὐτὴ ἐκπλησσομένη.

— Ἐννοεῖται! ἀνυπομόνως ἀπεκρίθη οὗτος ὑψὼν τὴν φωνήν του, μήπως σὺ δὲν τὸ 'ξεύρεις!

— Ἐλα, Θεέ μου, καὶ πόθεν νὰ τὸ 'ξεύρω ἐγώ! εἶπεν ὑψοῦσα τοὺς ὤμους ἡ Λιουδμήλα. Καὶ εἶχε πολλὰ χρήματα;

— Ἐλα δὲ τώρα, μὴ με βασανίζεις! πάσχω ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ἡ Κόροδοφ ὀπισθοχώρησεν κατὰ ἐν βῆμα καὶ ἤρξατο ἐταστικῶς παρατηροῦσα αὐτὸν διὰ τοιούτου συμπαθοῦς καὶ διστα-

κτικῶν ὕφους, ὥστε εὐρίσκετο ἀναφανδὸν ἐνώπιον παρὰφρονος.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ἀπόδος μοι τὰ χρήματά μου! ὑφόνων τὴν φωνὴν ἐπανελάβην ὁ Πλάτων Βασιλεῖςβιτς· δὲν εἶνε ἰδικά μου χρήματα... εἶνε ξένα, μὲ κα-
ταλαμβάνεις; εἶνε ξένα!... πρέπει νὰ τὰ ἐπιστρέψω εὐθύς!

— Ἐλα, Θεέ μου, τί ἔπαθεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! ἀλγεινῶς εἶπε ταρασσομένη ἡ Κόροβοφ. Κάθησε, φίλε μου, ἡσύχασε... ἔλα 'ς τὸν ἑαυτὸν σου, ἀγάπη μου... σύν-
ελθε, τρυφερῶς εἶπε πλησιάζουσα καὶ νο-
θετοῦσα αὐτόν, κάθησε... κάθησε νά, ἐδῶ, καὶ ἡσύχασε, πρὸς Θεοῦ! Μὴ μὲ τρομά-
ζεις... Ἐξήγησέ μου, τί ἔπαθες;

— Ὅριστε λοιπὸν, ἰδού, θὰ προσπα-
θῇσω νὰ φανῶ ἡσυχος, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς, εἶπεν ὑπερnikῶν ἑαυτὸν ὁ Βελτίστσεφ καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ ἐδρᾶνον· σὲ παρακκλῶ μόνον νὰ δώσης τέλος εἰς αὐτὴν τὴν κωμωδίαν ποῦ παίζεις μαζί μου!

— Τί κωμωδίαν κάθесαι καὶ λέγεις! συσπῶσα τοὺς ὤμους ἔλεγεν αὕτη. Δόσε μου νὰ ἐννοήσω! μήπως εἰς τὸν σάκκον ἐκείνον ποῦ ἔχῳσες κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα ἦσαν τίποτε χρήματα;

— Ἦσαν, ἐπεκύρωσεν ὁ Βελτίστσεφ, ναί, ἦσαν καὶ ὄχι ἰδικά μου, ἀλλὰ ξένα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδωσαν νὰ φυλάξω, καὶ τῶρα πρέπει νὰ ἐπιστρέψω.

— Καὶ τότε διατί τὰ ἔφερες ἐδῶ, καὶ μάλιστα, ἀφοῦ ἦσαν πολλὰ χρήματα;

— Διατί;... διατί;... ἀπεκρίθη ταρασ-
σόμενος ὁ Βελτίστσεφ ἐκλέγων μεταξὺ τῶν συγκεχυμένων σκέψεων του τὴν προσ-
ήκουσαν αἰτίαν· διότι εἶχαν ἀποθάνει ὁ ἐξαδελφός μου καὶ δὲν εἶχα καιρὸν νὰ με-
ριμνήσω δι' αὐτά.

— Στάσου, φίλε μου, λέγεις ἀντιφα-
τικά, παράλογα πράγματα, εἶπε διακό-
πτουσα αὐτόν, μεθ' ὅλης τῆς λεπτότητος εὐγενῶς ἐρώσης γυναικός· πρὸ μίᾶς ὥρας μοὶ ἔλεγες, ὅτι δὲν γινώριζες τὸν θάνα-
τον τοῦ ἐξαδέλφου σου ὅταν ἦσο ἐδῶ ἐ-
κείνην τὴν ἡμέραν.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπα! ἀνέκραξεν ἐξα-
φθεις ὁ Βελτίστσεφ ὡς πληγωθὲν θηρίον, ἀπροσδοκῆτως περιπεσὸν εἰς τὴν παγίδα. Ψεύδесαι! Ἐγὼ δὲν σοὶ τὸ εἶπα τοῦτο!

Ἡ Κόροβοφ παρρησία καὶ θαρσαλέως προσέβλεψεν αὐτόν εὐθέως εἰς τοὺς ὀ-
φθαλμούς.

— Πλάτων, εἶπεν αὕτη ἡσυχος, πει-
στικῶς καὶ σταθερῶς· εἴμεθα μόνον ἐδῶ, μάρτυρες δὲν ὑπάρχουσι, πρὸς τί λοιπὸν ἡ ματαιὰ καὶ ἀναξία αὕτη ἐπιμονή; Πολὺ καλὰ γινώριζεις καὶ ἐνθυμεῖσαι ὅτι μοῦ τὸ εἶπες τοῦτο.

Ὁ Βελτίστσεφ οὐδὲν εὖρε νὰ ἀντιλέξῃ·
ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἤδη κατεπατήθη παρ' αὐτῆς καὶ ἀτενίζων αὐτὴν ἐν σιωπῇ ἔτρεμεν ὥστε κατείχετο ὑπὸ πυρετοῦ.

— Ἐπειτα ἄλλος παραλογισμός, ἐπί-
σης ἡρέμα καὶ ἡπίως ἐξηκολούθησεν ἡ Κόροβοφ, ἂν πράγματι εἶχες τότε χρή-
ματα μαζί σου, καὶ ἀκόμη ἂν σοὺ τὰ εἶ-
χον δώσει νὰ τὰ φυλάξῃς, εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ τὰ φέρῃς ἐδῶ καὶ νὰ τὰ κρύψῃς

ὑπὸ τὸ στρώμα, χωρὶς νὰ μὲ προειδοποιή-
σης; Δὲν μοῦ λέγεις, ποῖος φρόνιμος ἄν-
θρωπος κάμνει ποτὲ τοιοῦτον κίνημα;
Ἄλλως τε, σὺ εἶσαι φρόνιμος καὶ, δόξα τῷ
Θεῷ, μοῦ φαίνεται, πολὺ καλὰ γινώριζεις
τί θὰ εἴπῃ χρήματα. Διὰ τὰ χρήματα
ἄλλως τε ὑπάρχουν τράπεζαι καὶ χρημα-
τοκιβώτια· καὶ ἐπὶ τέλους ἀντὶ νὰ τὰ
φέρῃς ἐδῶ, εἴμποροῦσες κάλλιστα νὰ πε-
ράσῃς ἀπὸ τὸ σπίτι σου κατ' εὐθεῖαν καὶ
νὰ τὰ κρύψῃς ἐκεῖ. Μὰ εἶπέ μου, 'στὴ ζωὴ
σου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καὶ τί θέλεις νὰ εἴπῃς μὲ τοῦτο;
διὰ κατηνυασμένης φωνῆς ἐρόγγχασεν ὁ
Βελτίστσεφ.

— Ὅτι οὐδέποτε εἶχες χρήματα! ἰ-
διαζόντως ἡρέμα καὶ οὐδόλως δυσκολενο-
μένη ἐσαφηνίσεν ἡ Λιουδμήλα. Ἐγὼ δὲν
ἤξεύρω τί ἔπαθες; Σὺ ὁ ἴδιος, τὸ λογικόν
σου... συγγνώμην, ἀλλὰ... τὸ λογικόν
σου... συγγνώμην, ἀλλὰ... τὸ λογικόν
σου τῶρα-τῶρα εἶνε εἰς νοσηρὰν, εἰς ἄτακ-
τον κατὰστάσιν, καὶ θέλω νὰ σὲ πείσω
ὅτι πλανᾶσαι... Τοῦτο εἶνε ἀπλούστατα
ὡς μία φαντασμαγορία· αὐτὰ ὅλα, φίλε
μου, δὲν εἶν' ἄλλο, παρὰ τὰ ἐφαντάσθη! Καὶ
νὰ ἰδῇς, ὅταν θὰ ἡσυχάσῃς θὰ γελά-
σῃς καὶ σὺ ὁ ἴδιος δι' αὐτὰ τὰ χρήματα.

— Φεῖδι!... ἔχιδνα!... καὶ ἔχεις ἀκό-
μη τὸ θράσος νὰ μὲ περιπαίζῃς! ἀνεφώ-
νησεν ὁ Βελτίστσεφ, μετὰ δυνάμεως ἀρ-
πάζων καὶ σείων τὴν χεῖρά της.

— Πλάτων, ἔλα 'ς τὰ λογικά σου! αὐ-
στηρῶς καὶ σταθερῶς ὑπέλαβεν αὕτη, μὴ
πτουμένη ἐκ τοῦ κινήματος καὶ τοῦ ἄλ-
γους του. Ὁ ἀποταθῶ τῶρα εἰς τὴν τι-
μὴν σου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ προσβάλω,
ἀλλ' ὁ ἴδιος δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς ἂν εἰς
τοὺς λόγους σου ὑπάρχῃ ἀλήθεια, ἂν δὲν
εἶσαι παρὰφρων, ἂν πράγματι συνέβῃ πᾶν
ὅ,τι διηγήθῃς, τότε, νὰ σοὺ εἰπῶ, μόνον
διὰ τὰ δολίως κεκτημένα χρήματα φέ-
ρονται διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτο! Ἐτσι κρύ-
πτονται μόνον τὰ κλοπιμαῖα χρήματα,
καὶ μήπως εἴμπορεῖς σὺ νὰ διαπράξῃς κα-
κούργημα; Συλλογίσου καλῶς τί ζητεῖς
νὰ φέρῃς εἰς τὸ κεφάλι σου.

Τοῦτο ἦτο εἶδος τι ἐπιδείξιου κτυπή-
ματος ἐγγχειριδίου διευθυνθὲν κατὰ τῆς
καρδίας του.

Ὁ Βελτίστσεφ δὲν ὑπέμεινεν. Ἀνεπή-
δησεν ὡς λυσσῶν καὶ ἐρρίφθη κατὰ τῆς
Λιουδμήλας.

— Τὰ χρήματα!... δός μου τὰ χρή-
ματά μου, ἀχρεῖα!... Ἡ σὲ φονεύω...
σὲ φονεύω... σὲ πνίγω ἀμέσως! ἐρόγγχα-
ζεν οὕτως διὰ πνιγμένης φωνῆς, σφο-
δρῶς σείων διὰ τῶν χειρῶν τοὺς ὤμους
της.

Ἡ Λιουδμήλα κατέβαλεν ἀπέλπιδα
προσπάθειαν καὶ ἐπρόφθασε ν' ἀπαλλαγῇ
ὑπὸ τῶν ἐμπηχθέντων ἐν αὐτῇ δακτύλων.

Ὡς ἀγρία γαλῆ, μὲ ὀφθαλμούς, οἵτινες
ἐσπινθηροβόλουν διὰ πρασίνου πυρὸς λύ-
σης, ἀνεσκίρτησεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐπρό-
φθασεν ἐν ἀκαρεῖ νὰ ἀρπάσῃ ἐκ τῆς θερ-
μάστρας βαρὺ ὀρειχάλκινον κηροπήγιον.

— Ἄν μὲ πλησιάζῃς, θὰ σὰς ἀφήσω
εἰς τὸν τόπον! ἀπειλητικῶς ἀνεφώνησεν

αὕτη πρὸς τὸν Βελτίστσεφ, μετ' ἀποφά-
σεως, οὐδεμίαν ἐπιτρεπούσης ἀμφιβολίαν.

Ἐκεῖνος ἔστη ὡς κεραυνωθείς.

— Ἄ!... Φαίνεται ὅτι δὲν γινώριζετε μὲ
ποιὸν ἔχετε νὰ κάμετε! ἐξηκολούθησεν
αὕτη ὀλίγον κατ' ὀλίγον δεσπόζουσα ἑαυ-
τῆς, καὶ ταπεινώσασα τὴν φωνὴν εἰς ἡρε-
μωτέρους, ἀλλὰ σταθερωτέρους τόνους.

— Θέλετε τὰ χρήματά σας... Λοιπὸν
τότε ἀκούσατέ με πρῶτον· σεῖς μετὰ τῆς
ἐρωμένης σας, κυρίας Βελτίστσεφ, ἐδηλη-
τηριάσατε τὸν σύζυγόν της.

Ὁ Πλάτων ἐρρίγησεν καὶ πῶς περιστα-
λεῖς ὀπισθοχώρησεν ἀκουσῶς.

— Ἐκλέψατε ἀπὸ τὰ ταμεῖόν του
χρήματα πλεον τῶν πεντακοσίων χιλιά-
δων! ἐκεῖ ὑπάρχουν ὀνομαστικαὶ ὁμολο-
γίαι καὶ ἀποδείξεις — τοῦτο εἶνε ἀναμ-
φισβήτητος ἔλεγχος ἐναντίον σας, ἐξηκο-
λούθησεν ἡ Λιουδμήλα. Γρήγορα-γρήγορα
ἐχώσατε τὰ χρήματα αὐτὰ εἰς τὸν σάκ-
κον ὅπως-ὅπως, καὶ τὸν σάκκον αὐτόν
σὰς τὸν ἔδωκεν ἡ κ. Βελτίστσεφ. Δὲν
ἐγινώριζε ποῖα ἀποδείξεις ὑπῆρχεν ἐκεῖ
ἐναντίον της! — μέσα εἰς τὸν σάκκον
ὑπῆρχε λογαριασμός ἐπ' ὀνόματί της...
ὑπῆρχε, σὰς λέγω, ἀλλὰ τῶρα δὲν ὑπάρ-
χει· εὐρίσκεται εἰς ἀσφαλεῖς χεῖρας!

Φρίκη κατέλαβε τὸν Βελτίστσεφ. Ὅλον
τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ ἱδρυσεν οὗτος καὶ τὸ
ὁποῖον ἐφαίνετο τοσοῦτον τεχνικῶς καὶ
στερεῶς κατεσκευασμένον, κατέρρευσεν ἐν
μῖξ καὶ μόνῃ στιγμῇ. Ψυχρὸς ἰδρῶς ἀνέ-
θωρεν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου του.
τὸ πρόσωπόν του, βαφὴν ὑπὸ χολῆς, ἐ-
μόρφαζεν ὑπὸ νευρικῆς σπαδόνος· ἴστατο,
παρὰλελυμένος ἔχων τὰς χεῖρας, ὥστε
ἀκρῶνόμενος τὴν θανατικὴν καταδίκην του,
περισταλμένος, σμικρυνθεὶς πῶς, καὶ ἔ-
θεώρει δι' ἐπτοημένων ὀφθαλμῶν τὸν πλῆ-
ρη θελήτρων δῆμιόν του, ὅστις κατὰ
τὴν στιγμὴν ταύτην ἦτο φοβερός καὶ ἀ-
μείλικτος, πᾶσα λέξις τοῦ ὁποίου ἐλείπει-
νεν αὐτόν ὡς βαρεῖα σφύρα.

— Τὰ χρήματα ταῦτα, ἐξηκολούθη-
σεν ἡ Λιουδμήλα, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἐξα-
δέλφου σας τὰ ἐφέρατε κατ' εὐθεῖαν ἐδῶ,
καὶ τὰ ἐχώσατε ὑπ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ στρώμα.
Ἐντεῦθεν διηυθύνθητε τότε πρὸς τὴν
παλαιὰν ἐρωμένην σας καὶ ἐμείνατε πλη-
σίον της καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα.
Ὡς πρὸς αὐτὸ πολλοὶ ὑπάρχουσι μαρτυ-
ρίαι. Σὰς ἀρκοῦν αὐτά, κύριε Βελτίστσεφ;
Ἀντὶ ἀπαντήσεως οὗτος ἐκλινε τὴν
κεφαλὴν.

— Ἀκολούθως σὰς προειδοποιῶ, προσ-
έθετο αὕτη, δι' ἐντελῶς ἤδη ἡσυχου φω-
νῆς, τὰ χρήματά σας δὲν ὑπάρχουν εἰς
τὸ σπίτι μου· πρὸ πολλοῦ ἤδη εὐρίσκον-
ται εἰς καλὰς καὶ ἀσφαλεῖς χεῖρας, ἐκ
τῶν ὁποίων δὲν θὰ εἴμπορέσετε νὰ τὰ
ἀρπάσῃτε. Ἄν δὲ σὰς ἔλθῃ ὀρεξις νὰ μὲ
φονεύσῃτε ἢ μὲ δηλητηριάσῃτε, νὰ ξεύ-
ρετε ὅτι ἐν περιπτώσει βιαίου θανάτου
μου, τὰ χρήματα ταῦτα, μετ' ἄλλων ἐγ-
γρῶφων, θὰ ἐπιδοθῶν εἰς τὸν εἰσαγγελέα,
καὶ τότε... καὶ σεῖς καὶ ἡ ἐρωμένη σας
βεβαιότατα, ἀφοῦ ὑποστήτε τὴν ἐξευτελι-
στικὴν ἐκθεσιν, θὰ κάμετε καὶ ἓνα περί-

πατον εἰς τὸ κάτεργον. Τώρα γνωρίζετε τὰ πάντα· εἰμπορεῖτε νὰ ἀποσυρθῆτε ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ Βελτίστσεφ ἦτο κατασυντετριμμένος, μηδενισμένος. Καὶ ὅλα ταῦτα τὰ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἐν εἰλικρινεῖ πεποιθήσει εἶχεν εὐεργετήσει, τὴν ὁποίαν ἡγάπα μάλιστα, ἡγάπα τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον ἦτο ἀρκετὸς ὁ ἐγωιστικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ... Ἦδη, τὸ πᾶν ἐτελείωσε, τὸ πᾶν ἀπώλετο· ὄνειροπολήσεις, σχέδια, φιλοτιμία, δόξα, ἐπιχειρήσεις... Ἀναμφιβόλως ἦτο ἤδη πτωχότερος, μηδαμινώτερος παρ' ὅ,τι ἦτο πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδέλφου του· ἤδη εἶνε πένης, διότι τὰ τελευταῖα μέσα, ἡ τελευταία πίστωσις τοῦ θάττον ἢ βράδιον θὰ ἐθραύετο τελείως!... Καὶ ἐν τέλει ἡ προσφιλὴς αὐτῷ γυνὴ τοσοῦτον σκαιῶς καὶ περιφρονητικῶς ἀποδιώκει αὐτόν, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἐλαχίστην δόσιν οἴκτου καὶ συμπαιθείας!...

Ὁ Βελτίστσεφ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς. — Φεῖσθητί μου! ἐστέναζεν οὗτος δι' ἀπέλπιστος καὶ ἱκετευτικὸν θρήνου, φείσθητί μου, ἡ τοῦλάχιστον λυπησού με καὶ φόνευσέ με αὐτὴν τὴν στιγμήν!... Ἀλλ' οὕτω πως... οὕτω πως εἶν' ἀδύνατον νὰ ζήσω!

— Νὰ σὰς λυπηθῶ; εἶπε ψυχρῶς μειδιῶσα αὕτη· καὶ πρὸ τίνος λεπτοῦ ὅταν ἐζητήσατε νὰ μὲ πνίξετε, ἐσκέφθητε ἄρα γε περὶ φειδούς;

— Λιουδμήλα!... ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ! ἀλλ' εἰσθε γυνή! ἱκέτευεν ὁ Βελτίστσεφ· τοῦλάχιστον ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος!... ἀπαίτησον παρ' ἐμοῦ ὅ,τι θέλεις, πρόσταξον, διάταξον, ἀλλὰ μόνον φεῖσθητί μου!

Δις ἡ κυρία Κόροβοφ διήλθε τὸ δωμάτιον οἷονεὶ σκεπτομένη καὶ ὑπολογίζουσα τι.

— Χμ! νὰ σὰς φεισθῶ! εἰρωνικῶς μειδιῶσα εἶπεν αὕτη· ἐπεκαλέσθητε ἔλεος τότε μόνον, ὅταν ἐπείσθητε ὀφθαλμοφανῶς ὅτι οὐδεμία διέξοδος σὰς ἀπέμεινε· ζητεῖτε ἔλεος, διότι ἐμάθατε ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ θάνατός μου εἶνε ἀρκετὸς ταχύτερον νὰ φέρῃ εἰς φῶς ὅλα σὰς τὰ κακουργήματα... Νὰ σὰς φεισθῶ!...

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρει δι' ἐρευνητικῶν βλέμματος.

— Πολὺ καλὰ! θὰ σὰς φεισθῶ συνήνεσεν αὕτη, ἀλλ' ὅχι ἄλλως ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτάσεών μου, τὰς ὁποίας θὰ παραδεχθῆτε ἄνευ ἀντιλογίας.

— Σὰς ἀκούω, ἀπεκρίθη οὗτος, κλίνων τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συγκατανεύσεως.

— Πολὺ καλὰ, θὰ συνθηκολογήσωμεν. Πρῶτον πάντων θέλω νὰ γείνω νόμιμος σύζυγός σας, ἤρξατο ἡ Λιουδμήλα· τὸ πρόσωπον τῆς παλλακίδος εἶνε ἀνήθικον, διότι ταπεινόνει τὴν θέσιν μου, καὶ πολὺ τὸ ἀπεχθάνομαι. Θέλω νὰ φέρω τὸ ὄνομά σας, νὰ ἀνήκω εἰς τὸν κύκλον σας, θέλω νὰ εἶμαι σύζυγός καὶ ὅχι κοκότα. Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἀναπόφευκτος πρότασίς μου. Εἰσθε σύμφωνος νὰ τὴν παραδεχθῆτε;

— Ἀλλὰ... εἰσθε ὑπανδρευμένη, ἀσθενῶς ἐπρόφερει ὁ Βελτίστσεφ.

— Τοῦτο εἶνε ἄλλο ἔργον, καὶ περὶ τούτου θὰ ὁμιλήσωμεν ἀκολούθως. Σεῖς θὰ εὔρητε τὸ μέσον νὰ μὲ διαζεύξητε ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα. Πρὸς τοῦτο θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ χρῆμα, τὰς σχέσεις σας, τὴν ἐπιρροήν σας, δολοπλοκίαν, πᾶν ὅ,τι θέλετε, ἔστω καὶ νέον ἔγκλημα, ἀλλ' ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν διαζευχθῶ. Αὕτη εἶνε ἡ πρότασίς μου.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀπεκρίθη αὐτῆς διὰ σιωπῆλης κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΟ ΠΑΡΟΝ... ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Κατὰ τὸ Γαλλικόν

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Δεκεμβρίου 1889.

Φίλτατέ μοι,

Μοὶ ἐπιβάλλεται καθήκον νὰ Σοὶ ζητήσω συγγνώμην, διότι ἐβράδυνα πλέον τοῦ πρόποντος τὴν ἀποστολὴν τῶν χειρογράφων τοῦ «**Ἀληθοῦς δράματος ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ**», ὅπερ τοσοῦτον εὐγενῶς ἐφιλοενηθῆ ἐν ταῖς στήλαις τῶν φίλων **Ἐκλεκτῶν**. Δὲν τολμῶ νὰ ἀποτείνω τὴν αὐτὴν παράκλησιν καὶ πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας Σου, διότι πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν μεταξὺ αὐτῶν εὐρήθῃ καὶ τις ἔχων τοσαύτην ὑπομονήν, ὥστε νὰ παρακολουθῇ τὸ πτωχὸν ἔργον μου. Ὅπως δὴποτε, ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς δι' ἐμὲ λίαν ποθητῆς συγγνώμης Σου, Σοὶ ἀποστέλλω τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος καὶ διατελῶ

ἀείποτε σὺς
ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ἈΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ἘΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια ἰδὲ ἀριθ. 420]

Τὰ προαισθητά καὶ οἱ φόβοι τῆς Μαρίας δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀποδειχθῶσι βάσιμοι. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν ῥηθέντα γάμον οἱ χωρικοὶ παρετήρησαν ὅτι συχνὰ περιπολαί ὑποπτοὶ γίνονται ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀνὰ τοὺς ἀγρούς τῆς κωμοπόλεως πρῶτον, καὶ ἐντὸς αὐτῆς κατόπιν. Κατ' ἀρχὰς οὐδεμία ἰδιαιτέρα σημασία ἐδόθη εἰς τὸ γεγονός τοῦτο, ἀλλ' ὀλίγον ἔπειτα ἤρξαντο γεννῶμεναι ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν Χριστιανῶν ἄοριστοί τινες ἀνησυχίαι, ἡ δὲ ἐπανειλημμένη ἐμφάνισις τῶν Τούρκων ἐθεωρήθη ὡς οἰωνὸς ἀπαίσιος. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ λόγοι φανεροῦ κινδύνου δὲν ὑφίσταντο, ἀπεδιώχθη βαθμηδὸν πᾶσα κακὴ σκέψις καὶ ἀπλῶς ἐνομήσθη ὅτι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἀληθῶς ἤρχοντο εἰς τὴν κωμόπολιν καὶ διήρχοντο δι' αὐτῆς χάριν κυνηγίου ἢ ἐκδρομῆς, ὡς ὑπεκρίνοντο καὶ διέδιδον. Κυρίως εἶπεῖν, δὲν ἐψεύδοντο· βεβαίως χάριν κυνηγίου ἐξήρχοντο, ἀλλ' ὁποίου κυνηγίου; Τοῦτο ἄφινον ἀνεξήγητον. Ἦδύναντο δὲ ἄνευ φόβου ἐπιτορκίας

καὶ νὰ ὀρκισθῶσιν ὅτι αὐτοὶ προεῖπον τὸν σκοπὸν αὐτῶν τοῖς Χριστιανοῖς, ἀλλ' οὕτοι, βαρυκέφαλοι ὄντες, δὲν ἐνόησαν αὐτόν, μέχρις οὗ αὐτοὶ εὔρον τὸ κυνήγιόν των. Ὅπως δὴποτε, ἡ ἐπανάληψις αὐτῶν ἐκδρομῶν, αἵτινες ἢ χάριν κυνηγίου ἢ ἄλλων σκοπῶν ἀγνώστων ἐγίνοντο, ποσῶς δὲν ἤρεσκε τοῖς χωρικοῖς, καὶ νέφη ζοφερὰ διέβλεπον συμπεκνόμενα περὶ ἐαυτούς, ἐγκυμονοῦντα τίς οἶδε ποῖαν θύελλαν· ἀλλὰ καὶ τί ἡδύναντο νὰ πράξωσιν; Πρὸς ποῖον θὰ κατέφευγον; Ποῦ θὰ ἐζήτουν ἄσυλον; Ἦσαν ἡναγκασμένοι, καὶ ἂν ἀκόμη σαφῶς καὶ ἐναργῶς ἐβλεπον πρὸ αὐτῶν τὸν κίνδυνον, νὰ ὑπομένωσιν ἀταράχως πᾶν τὸ ἐπερχόμενον. Μήπως οἱ Τούρκοι δὲν ἐδίδασκαν αὐτοὺς τὴν παροιμίαν «**Τί βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ δὲν τὸ δέχεται ἡ γῆ**»; ὡς καὶ τὴν ἄλλην «**Ὅταν ἐνάρων σου ἦναι ὁ καθὼς (ιεροδικαστής), ποῦ θὰ εὕρῃς τὸ δίκαιόν σου**»; Ἀναμφιβόλως τὰς ἐκδρομὰς ταύτας τῶν ἀλλοφύλων ἐθεώρουν ἐπιδρομὰς, καὶ ἴσως ὑπώπτευον καὶ προησθάνοντο καὶ δεινὴν τινα συμφορὰν ἐπιπρεμαμένην ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, δὲν ἡδύναντο ὁμῶς καὶ νὰ ὀρίσωσι τὸ εἶδος ἢ νὰ μαντεύσωσι τὸ μέγεθος αὐτῆς.

Ἀληθές δὲ εἶναι ὅτι οἱ Τούρκοι ποσῶς δὲν ἐφέροντο κακῶς πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῆς κωμοπόλεως, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα καὶ φιλοφρόνως πως, ἂν θέλητε, ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτο ἐφόβει αὐτοὺς περισσότερον. Πέντε ὁλων αἰώνων πεῖρα εἶχε διδάξει τοὺς Μικρασιάτας Ἕλληνας, ὅτι ὁ Τούρκος τότε εἶναι ἐπικίνδυνος, ὅταν δὲν ᾔναι ἄγριος. Ἀν ἀνεγνώσατέ ποτε περιγραφὰς φοβερῶν καταιγίδων ἢ φρικωδῶν ναυαγίων, θὰ παρετηρήσατε ὅτι πάντες οἱ περιγράφοντες τὰς τοιαύτας τρομερὰς τῆς φύσεως ἀναστατάσεις συμφωνοῦσιν ὅτι ἄκρα νηνεμία ἐπεκράτει πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς μεγάλης καταστροφῆς. Πρὶν ἢ πνεύσῃ ὁ καταστρεπτικὸς ἀνεμος, ὁ ἀναττατῶν ὡς ὠκεανούς, οὐδὲ φύλλον ἐσείετο. Καὶ εἶναι πιθανόν. Ὅπως ὁ αἰλουρος συστέλλεται καὶ κρατεῖ καὶ τὴν ἀναπνοὴν ἵνα ἀπατήσῃ τὸ θυμὸν του, οὕτω, φαίνεται, καὶ ἡ φύσις συστέλλεται καὶ συνάπτει τὰς δυνάμεις αὐτῆς, λαμβάνει ὁρμήν, παίρνει φόρον, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν ἀθλητῶν, συγκρατεῖ ἐπὶ στιγμήν ἐν ἑαυτῇ τὴν πνοὴν καὶ κατόπιν αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς ἐκφυσθ' αὐτὴν καὶ κινοῦνται οἱ ἀνεμοὶ, ἐξεγείρονται ἐξηγριωμένα τὰ τέως ληθαργοῦντα κύματα τῶν ὠκεανῶν καὶ μεταρραιοῦνται περυγίζουσα ἡ ἄμμος τῆς Σαχάρας καὶ ἐπέρχεται ὀλεθρία ἢ καταστροφή, μεθ' ἣν ἐπακολουθεῖ αὐτῆς γαλήνη. Ἀληθὲς ἡ παρὰ τὴν φύσιν αὐτῶν μετριοφροσύνη καὶ φιλοφροσύνη τῶν Τούρκων ἐνέπνεε τὴν μεγίστην τῶν δυσπιστιῶν καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεμον ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων οἱ δυστυχεῖς Χριστιανοί. Ὅταν δὲ ᾔναι θηριώδης ὁ Τούρκος, τότε βυσσοδομεῖ ἐν τῇ νῷ καὶ τῇ καρδίᾳ πᾶσαν κακίαν, πᾶσαν ἐκδίκησιν, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἐκρήγνυται εἰς ἀληθὴ κατὰ τῶν δυσμοίρων Χριστιανῶν καταιγίδα. Τότε μερμηρίζει